

[Ib Christensen.]

der er en gruppe, man savner, nemlig statskundskabseksperter, der kunne give et sådant udvalg en vis saglig ekspertise og erfaringer om, hvordan man griber disse opgaver an i udlandet.

Jeg deler ikke den bekymring, som flere ordførere har været inde på, at det vil tage for lang tid med et sådant stort udvalg med det brede kommissorium, for der skulle jo ikke være noget til hinder for, at man som i andre kommissioner eller brede udvalg kan nedsætte underudvalg, der kan komme med delbetænkninger. Derfor behøver der ikke at være nogen forsinkelse heri.

Flere ordførere har været inde på det betænkelige i sammenblandingen af administrationen og lovgivningsarbejdet eller folketinget, som man nævner. Jeg deler ikke denne bekymring. Det er helt urimeligt, synes jeg, at folketinget kun via den ansvarlige minister er i stand til at indhente de oplysninger, vi har brug for til vores arbejde. Derfor synes jeg, at det i høj grad også bør diskuteres i et sådant udvalg, om det ikke vil være muligt at henvende sig direkte til centraladministrationen. Det drejer sig også om lovgivningsarbejdet. Jeg er bekendt med, at partier, der har haft regeringsmagten og derefter må forlade regeringen, medbringer de forslag, der er forberedt af centraladministrationen, for dog at have det at køre frem med, når de er oppositionsparti, fordi de erkender, at den saglige ekspertise, man kan få, er meget begrænset og afhængig af den enkelte ministers vilje. Det er faktisk helt urimelige vilkår at give såkaldte private lovforslag, og det er jo én af grundene til, at det kun i alt for ringe grad lykkes at gennemføre private lovforslag her i tinget.

Der er også gode tanker i forslaget med hensyn til, at man skal have principielle, generelle debatter, bl. a. også omkring de enkelte ministeriers sagsområder. Jeg synes, det er en udmærket idé, at hvert eneste ministeriums sagsområde bliver gjort til genstand for en debat hvert år, og at man også i udvalgene tager den generelle lovgivning op og ikke bare den konkrete lovgivning, hvor der foreligger ændringsforslag eller forslag til nye lovgivningsinitiativer.

Misforholdet mellem dette, at nogle enkelte områder traditionelt er lovgivningsom-

råder og andre områder nærmest har bemyndigelseslovkarakter, synes jeg også der i allerhøjeste grad er grund til at se på.

Man nævner videre i forslaget den konkrete ting, at man ofte i udvalg — her tænker jeg på de såkaldte ekspertudvalg, kommissioner o. lign. — på forhånd træffer de politiske afgørelser. Det sker altså for lukkede døre, og det er meget betænkeligt. Jeg synes, at man i dette udvalg, når det bliver nedsat — hvad jeg håber det gør — i stedet for det kommissionssystem, vi har her i landet med meget brede sammensætninger af alle mulige mere eller mindre veletablerede interesser og synspunkter kunne overveje at nøjes med at have nogle ekspertudvalg. Det vil dog ikke gælde netop den foreliggende sag, hvor det er folketingets egen arbejdsform, arbejdsform osv., forholdet udadtil, der er på tale, men normalt bør man have sagkyndige ekspertkommissioner eller -udvalg, hvor folketinget ikke gennem medlemskab og repræsentation fra partierne på forhånd binder sig til den ene eller den anden indstilling.

Spørgsmålet om, hvordan man kan lette det enkelte folketingsmedlems arbejdsbyrde, er nævnt. Der er én ting, som mit parti i hvert fald ikke kan tilslutte sig, og det er dette, at man skulle yde bistand til folketingsmedlemmerne med hensyn til løsning af konkrete sager. Hvis man dermed tænker på den budbringervirksomhed, som folketingsmedlemmer undertiden repræsenterer over for centraladministrationen, er det ikke noget, vi kan stå på, for dér kan man med føje sige, at der er tale om lovgivnings- og administrationssammenblanding. Hvis det derimod drejer sig — og det gør det jo også — om kontor- og sekretærbistand, så er vi enige heri, og vi mener, det er en fejl, at grupperne i dag får tilskud. Vi mener, at folketinget burde stille denne sekretær- og kontorbistand til rådighed.

Ekspertbistanden er straks noget andet. Det er klart, at vi ikke i folketinget kan have en paralleladministration eller parallel ekspert, men så meget mere nødvendigt er det da, at folketinget uden om ministrene kan trække på de eksperter, der findes.

Til sidst vil jeg sige et par ord om kontakten udadtil, over for pressen og medierne.